Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ (ΚΑΤΑ ΠΗΤΕΡ ΜΠΡΟΥΚ)

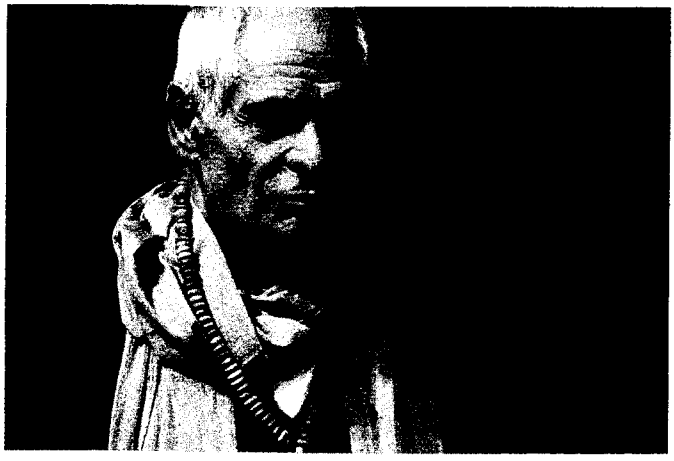
Ο Πήτερ Μρουκ πειραματίζεται από το 1971 ως σήμερα με τα πιο λιτά και ουσιαστικά, θεατρικά μέσα, με τους πιο απίθανους, πολυπολιτισμικούς θιάσους, πετυχαίνοντας πολυσήμαντα, συναρπαστικά αποτελέσματα, που όρισαν το θέατρο (σκηνή και κοινό) τα τελευταία 40 χρόνια.

Ο μεγαλύτερος εν ζωή σκηνοθέτης και ερευνητής θεάτρου στον κόσμο, Βρετανός με ρωσσοεβραική καταγωγή, στράφηκε στην αναζήτηση τελείως διαφορετικών δρόμων και πηγών ανθρώπινης έκφρασης, στις μεγάλες δεξαμενές της αυθεντικής τελετουργίας, της αναπαράστασης, του επικού λόγου, του μαγικού αυτοσχεδιασμού, στις πιο άγνωστες γωνιές των πολιτισμών, ιδίως στην Αφρική. Ο Μπρουκ έγινε φέτος 80 χρόνων και αντί εμείς, έκανε εκείνος σ' εμάς, ένα διπλό δώρο με την παράσταση της αλληλογραφίας του Τσέχωφ (Μισέλ Πικολί) και της γυναίκας του Όλγας (Νατάσα Παρί), που είδαμε αρχές Μαΐου στο θέατρο Ιλίσια και με τον Τιέρνο Μποκάρ, αρχές Ιουλίου στο Φεστιβάλ της Πέτρας, στο ίδιο εκείνο λυόμενο θεατράκι μέσα στο νταμάρι, όπου 20 χρόνια πριν είχαμε συγκλονιστεί από το πολύωρο ινδικό έπος της *Μαχαμπχαράτα*. Το απαύγασμα πολυετών αναζητήσεων θεάτρου και ζωής (για τον Μπρουκ ενίοτε, ταυτόσημες) και η διαρκής επιδίωξη αφαίρεσης του περιττού και συμπύκνωσης του ουσιαστικού έδωσαν στην παράσταση του Μποκάρ ασκητική όψη, παιδική αθωότητα, πηγαίο λόγο, χιούμορ, αφοπλιστική, γήινη γοητεία, πολυσήμαντες απαντήσεις σε σημερινά, μέγιστα ερωτήματα. Ο Τιέρνο Μποκάρ πίστευε πως υπάρχουν τρεις αλήθειες: «Η

[ΘΕΑΤΡΟ]

δική μου αλήθεια, η δική σου αλήθεια και η Αλήθεια που δεν ανήκει σε κανέναν». Αξιώθηκε στη ζωή και στον θάνατό του να σεβαστεί έμπρακτα και τις τρεις. Η τραγική ιστορία που διαδραματίζεται γύρω στα 1930, κάπου σε μια γαλλική αποικία της δυτικής Αφρικής, όπου ο αριθμός των προσευχών, έντεκα ή δώδεκα, γίνεται αιτία μακροχρόνιων σπαραγμών κι αλληλοεξοντώσεων ανάμεσα σε δύο οικογένειες, που γεννούν παιδιά για να γίνονται μάρτυρες. Μέχρι που ο σοφός γέρος Μποκάρ κάνει το μεγάλο βήμα της συμφιλίωσης προς τον πιο νέο αντίπαλο, για να πεθάνει όμως εγκαταλελειμμένος και απόβλητος τόσο από τους δικούς του όσο κι από τους φανατικούς οπαδούς του αντιπάλου του. Από το θέατρο «Μπρουκ» στο νταμάρι της Πετρούπολης, φύγαμε καταγοητευμένοι από την απλότητα και ταραγμένοι από την αμεσότητα των μηνυμάτων μιας σπουδαίας βραδιάς. ***–Άννυ Θ. Κολτσιδοπούλου***